

Слободан Шкеровић

КАПОН ДО КРАЈА

*Буда у сусрећу са њим прождире
и овај не ојазивиши га
наставља да игра*

Птица Хок се надвило над њим, а црна крила беху као аура другог света, и зваху га, али нешто завапи у њему, црв, неки, грч, бедна наказа и лупеж држао се својих поседа, предмета и описа, ветар га понесе и смех оздрављења збриса димензију бола... Велика ребра цркве, спојена у висини затворила су видокруг, беху као жива, напета од силе што говори кроз њих, а звук га уведе у вртлог, неодољиво, белина свитну кроз његов ум, звук дубок и мек, као дрво или рог, углачан, као кичма папирнатог змаја или једру, носаше га

Отворио је очи и у тамном сјају распознао топлину која га је нежно дизала са земље, будила (лагано диши), незнатно се померио, а слика се заљуљала, погледао је дубину, а очи се нису покренуле, простор се сажео и упловио у сенку, проговорила је, сенка, посматрај, како камен живи, док пролазиш кроз њега и сагледаваш структуру, врелина те носи, не мисли на руке или ноге, никуда те однети не могу, усклади свој дух опречности, неверице, безумне идеје о себи, ниси ни камен а ни лист, мехур морске пене, ткиво и слуз немаш о којима би требало да бринеш, време је крлетка у којој не можеш да размахнеш крила, а вакуум удишеш, посегни за сјајем, али не прстима, не лепљивом мисли,

Био је као мртав, супротстављен свему, непомичан, живот се налазио споља, долазио, испуњавао труло месо и напињао кожу, слаб и безвољан је био, али нека друга снага или воља дотицале су из мора и уливале се у пукотине сасушене земље, звук је и даље био ту, али није

чуо, осећао га је као костур, као срж и жиле, зубе и језик, (...беше као огледало), а онда нестане и то... Лежао је, на камену, пробудио се, свет је био безбојан, мрачан, хладан, подиже се, коракну, осећао је сећање, али ни речи ни мисли нису доспевале до њега, осећао је глад, све је било готово сасвим као обично, али недостајало је јуче, могао је без јуче, дотакао је врата, тешка железна квака шкрипну, ходници бежу напуштени, ко је био он, као да није имао „он“, као трун промаче крај њега, бат корака био је пригушен, знао је пут кроз мрак, када је изашао на светлост дана сунце је пржило, али топлота је долазила изнутра.

*То му беше познајто, пољочане улице и кућа од
камена, и боја неба, и мирис ветра и макије, и
врева, лица и беле кошуље, исљивао је однекуд,
удисао је дубоко, корачао је сјоро, љулс је био
сјокојан, човек у журби ја дошаче, љлад ја
одведе до сјола, посмајрао је*

Посматрао је из себе, бол је нестала, а уместо ње постојала је лакоћа, и та лакоћа га је испуњавала, затим је изашао из себе, пролазио кроз камени зид, одлутао огромним убрзањем, толико се удаљио да се није више сећао, свест се претворила у усхићење, уплашио се и почео да тоне, падао у ковит, затим поново постајао лаган и прожет снагом, црвена светлост му се приближила, као ветрени удар, облила га, магла, звук, од исте материје, врелина и удисаји. Рука му је притискала чело надолу, диши, говорио је глас, дисао је, речи су се распреле, биле су изван дохвата, мисао је нестала, очи су се испуниле светлом, али извор светлости био је у њима, и још дубље од тога, у недокучивости, пошао је ка извору, постојала је једна линија, и он је ишао по њој, потезала га је, сабирала у себе, увлачио је ватру у себе и горео

Стајали су очи у очи, непокретни, импрегнирано лице птице Хок, као од хитина сачињено, било је нешто више од његовог, а зенице су биле боје жара, беоњаче исијавале амбру, речи и даље нису постојале, чврстина је била једини говор између њих, и шуштање унутрашњег сјаја, који је као аура светлуцао ивицама видокруга. Затим се нешто уобличило, позвало га, уронило, расплинуло, помешало са маглом, појурило у ковитлац...

Витраж је бљештао осветљен сунцем, а на дрвеном подијуму налазио се кревет пресвучен кожом, мирис тамјана био је благ, зидови су били у дубокој сенци, сазидани од неједнаких блокова чађавог камена, прецизно уклопљени, али делимично отесани, седео је на поду близу улаза, на пространом јастуку, боје витража благотворно су деловале на уморне очи, лагано је померио укочене зглобове, нагавши

се напред, сачекао пар тренутака, отиснуо се и устао, кренуо ка вратима од тамног дуба, гвоздена квака шкрипну, изашао је у сенку ниског дрвећа, затим међу борове, познатом стазом лагано се спуштао ка граду, прескочио црвени поток, застао на узвишици одакле се пружао поглед на кровове, литицу на коју се наслањао град, пустињу и тркалиште, убрао неколико смокава, и зашао у сламове, у *Scipiu* га је чекао доручак, појео је две земичке са путером, попио топло млеко, и отишао под туш. Где је био, питали су га, али само се осмехивао, зашто је блед и неиспаван, оћутао је, звонио је телефон, тражили су га, договарао се, све беше fino осенчено, његова гардероба, столице, апарати, вода у чаши

Разастро је пред собом мапу пута, тихо се насмејао, погледао у даљину... До сада, све је било познато, искривљено, предимензионирано, префокусирано, али познато, од милиметара и атома, од одбљесака и осенчења, од правих линија и скретања, од магновења и јасних реализација, од снова који тиште и стварности која боли, од лепоте помешане са свешћу о пролазности; разгледао је елементе, безброј пута слагане у смислене целине, а затим разлагане у фуриозне облике. Брендон је потамнео и постао као издисај, и сви остали престали су да постоје. Топографски знаци напустили су папир, а папир, беше сав у пламену...

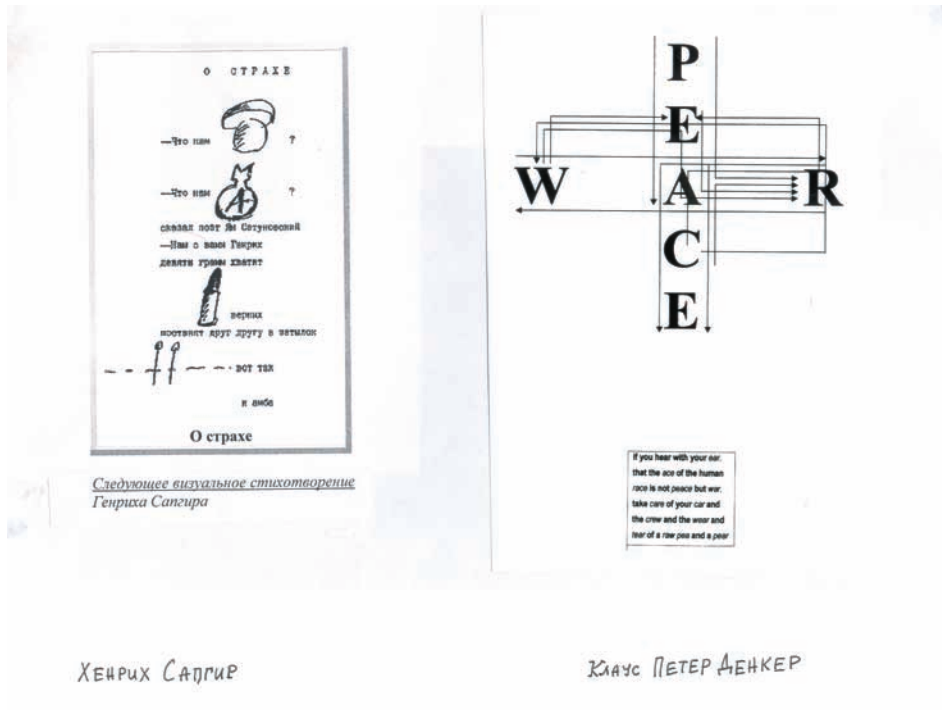
*оклевам, са кистиом у руци
а зајим мрља
на харџији која ѿори*

Онај округли лик који све посматра, равнодушан пред патњом, болом и немоћи, напустио је своје место. Гранитни зид иза њега распао се у прах. Сва светлост изашла је из очију. Сваки звук, напустио је ухо. Свака мисао апсорбована је у црни плиш. Поново зној излази из пора, поново грч цеди жуч, али страха више дозвати не могу. На сечиво, на иглу, наилази тај феномен, праг смрти који ломи и савија гордост и стожер бића, у севу муње покопава се свака жеља, а онај који не жели бива ослобођен... Сад није више сматрао да је представа потребна како би одсликала његове унутрашње облике, облици су се изгубили у тренутачности, и читава корист од сагледавања нестала је, нити је било чега за сагледавање, нити је било кога да сагледава. Изгледа да је куцнуо час да се покупе прње, побацај непотребан терет, састружи мастило и спали снове...

Птица Хок је код њега, распремио је неред са стола, налактио се са лицем у шакама и продорно гледа пред себе, не одаје, нити скрива, намеру да изусте реч, нити очекује питање, ни тишину, Удар пролази кроз тело када застане спазивши га, продужава успореним ходом, али

чврсто, анђео се некако смањио, крије у себи чвор светлости, распада се као трошна хартија, а он долази до стола и ослања се на дланове и затвара очи

*када ња уиийиа да ли је сиреман, да ли је све
збрисао за собом, осврће се, њољед се леишо за
објектије, њад њром удари и сѝали све, и све
ѝрође...*

Хенрих Сапгир

Клаус Петер Денкер